

Det var i 1887, da flere nordiske digtere i sine værker havde forkyndt den lære, at kvinden skulde frigøres ved at slippe det sædelige engifte-ideal, hun var opdraget til, og havde søgt at bilde kvinderne ind, at de *léd* under dette sædeligheds — ideal det var dengang Dansk Kvindesamfund på et møde fremførte kvindernes *indsigelse* mod denne påstand. Man skulde tro, at de, som kaldte sig fremskridtets og oplysningens mænd, vilde give kvinderne lov til at fremkomme med sin mening om, hvorledes kvindernes natur var, og hvilket sædeligheds ideal de troede vilde bringe dem den virkelige frihed. Men nej, de skulde slås ned og bringes til at tie, og der førtes nu et felttog mod kvinderne, hvor *intet* våben forsmåedes for at bringe dem til tavshed. I den pennefejde, som udviklede sig, var Bjørnstjerne Bjørnson én af dem, der ridderlig stillede sig på kvindens side, og han gjorde mere end det: på Dansk Kvindesamfunds opfordring holdt han først i København og siden ud over landet sit udmærkede foredrag om »Engifte og mangegifte« og slog derved et vægtigt slag for det livssyn, som han ikke vilde have slået brutalt ned. Dette er hans *uvisnelige* hæder og for dette kan Dansk Kvindesamfund ikke takke ham varmt og dybt nok.

Vi står alle heroppe i Norden i taknemlighedsgæld til Bjørnson for hans dejlige digterværker, hans fagre fædrelandssange, og for hans uforfærdede kamp for alle de underkuede, de underkuede folk, klasser og køn, men dybest bør takken dog lyde fra os kvinder, fordi han hjalp os i en sag, hvis løsning i modsat retning, vil røve kvinden den frihed, der er dybt grundet i hendes væsen.

Nykøbing F., 5/5 1910.

A. Stampe Feddersen.

H. Andreassen fot.

Som et Udtryk for den Taknemmelighed, som Danske Kvinder og særlig Dansk Kvindesamfund føler for alt hvad Bjørnson har skrevet og virket for Kvindernes Sag, deltog Københavns Kredsen i Sørgetoget gennem Byen til Toldboden.